

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ហេង ពៅ

បកប្រែក្រៅផ្លូវការដោយ លី-ខៀប
ថ្ងៃទី១៦ សីហា ២០០៦

រហូតមកទល់ថ្ងៃទី២៧ កក្កដា ឆ្នាំ២០០៦, ខ្ញុំជាឧត្តមសេនីយ៍ទោ អនុរដ្ឋលេខាធិការនៅក្នុងក្រសួងមហាផ្ទៃ និងជាទីប្រឹក្សានាយករដ្ឋមន្ត្រីហ៊ុន-សែន ។ នៅក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ ខ្ញុំបានរក្សាតំណែងរបស់ខ្ញុំជាស្នងការប៉ូលីសក្រុងភ្នំពេញ រហូតមកដល់ខែមករាឆ្នាំ២០០៦ ដែលជាមុខតំណែងរបស់ខ្ញុំតាំងពីឆ្នាំ២០០១មក ។

នៅថ្ងៃទី២៧ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៦ ពេលខ្ញុំស្ថិតនៅឯបរទេស, នាយករដ្ឋមន្ត្រីរបស់ខ្ញុំបានសុំទៅព្រះមហាក្សត្រសីហមុនី ឲ្យដកខ្ញុំចេញពីតំណែង ហើយព្រះមហាក្សត្រក៏បានឡាយព្រះហត្ថលេខាយល់ព្រមតាម ។

ខ្ញុំឥឡូវនេះកំពុងលាក់ខ្លួននៅក្នុងប្រទេសជិតខាង និងពុំអាចរិលត្រឡប់ទៅកាន់ប្រទេសកម្ពុជាជាទីស្នេហារបស់ខ្ញុំវិញបានឡើយ ។ រដ្ឋាភិបាលរបស់ខ្ញុំបានកំពុងធ្វើការយោសាណាប្រឆាំងខ្ញុំ ចាប់តាំងពីពេលខ្ញុំចាកចេញពីកម្ពុជាកាលពីថ្ងៃទី២៣ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០៦មក ។ ខ្ញុំបានត្រូវបណ្តេញពីតំណែងខ្មែរចាត់ទុកថា ជាមនុស្សអាក្រក់ និងជាឧក្រិដ្ឋជន ។ គ្រួសាររបស់ខ្ញុំនៅកម្ពុជា រួមទាំងភរិយាខ្ញុំ ដែលទើបសះស្បើយពីជម្ងឺមហារីក ហើយនិងកូនប្រុសសញ្ញាតិអាមេរិកាំងរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ Pov Justin បានត្រូវគេឃុំខ្លួនក្នុងផ្ទះ ។ ពួកគេបានឆែកឆេរផ្ទះទាំងពីររបស់ខ្ញុំ និងរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំ ។ ភាគច្រើននៃបុគ្គលិករបស់ខ្ញុំបានត្រូវគេចាប់ឃុំខ្លួន ពីបទមាធមន្ទិលសង្ស័យ ។ ដីកាជាអន្តរជាតិមួយបានចេញ ដើម្បីតាមរកចាប់ខ្លួនខ្ញុំ ។

ខ្ញុំគិតថា នេះជាពេលដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយប្រាប់ពិភពលោកឲ្យបានដឹងអំពីរឿងរបស់ខ្ញុំ និងសង្ឃឹមថា ការធ្វើដូច្នេះ ខ្ញុំអាចជំរះខ្លួនខ្ញុំពីឈ្មោះជាប់ប្រឡាក់ប្រឡូសនោះ ។ ខ្ញុំគ្មានអ្វីដូចដែលគេបានចោទប្រកាន់មកលើរូបខ្ញុំនោះទេ ហើយខ្ញុំកំពុងដែលបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើឧក្រិដ្ឋកម្មអ្វី ដូចដែលគេបានចោទប្រកាន់នោះដែរ ។ ខ្ញុំសូមប្រកាសចំពោះពិភពលោកទាំងមូលថា ខ្ញុំគ្មានទោសកំហុសអ្វីឡើយ ។ ឯកសារនេះគឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ ដែលខ្ញុំអាចធ្វើទៅបាន ។

ខ្ញុំជឿថា គឺជាការខិតខំប្រឹងប្រែងមិនផ្តាសប្តរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីបំបាត់អំពើពុករលួយពាសវាលពាសកាលនៅកម្ពុជា, ការគាំទ្ររបស់ខ្ញុំដើម្បីធ្វើការផ្តាសប្តរប្រទេសកម្ពុជាឲ្យប្រែក្លាយទៅជាសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ ហើយគោលជំហររបស់ខ្ញុំ គឺប្រឆាំង

និងបែបបទរំលោភសិទ្ធិមនុស្សនៅក្នុងស្រុក ដែលជាហេតុបណ្តាលឲ្យខ្លួនខ្ញុំធ្លាក់
ក្នុងសភាពការណ៍បែបនេះ ។ ខ្ញុំគ្មានស្តាយក្រោយ ចំពោះអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើទេ ។ បើ
ខ្ញុំត្រូវស្លាប់ចំពោះជំនឿនិងស្រុករបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានងើបឈរនិងស្ម័គ្រចិត្តធ្វើយ៉ាងដូ-
ច្ឆេះរួចទៅហើយ ។

ខ្ញុំកើតនៅក្នុងខេត្តកណ្តាល, ថ្ងៃទី១ ធ្នូ ឆ្នាំ១៩៥៧ ហើយខំពុកក្តាយរបស់ខ្ញុំទាំង
ពីរនាក់ជាអ្នកស្រែចំការ ។ ខំពុកក្តាយរបស់ខ្ញុំបានស្លាប់ចោលខ្ញុំ តាំងពីខ្ញុំមានអាយុ
១១ឆ្នាំម៉្លេះ ។

នៅឆ្នាំ១៩៧២, ពេលខ្ញុំបំពេញការងារជាមន្ត្រីប៉ូលិស នៅក្នុងក្រុមប្រឆាំងឧក្រិដ្ឋ
កម្មក្រុងភ្នំពេញ, ខ្ញុំបានទទួលរងរបួសដោយត្រូវគេបាញ់ចំជើងខាងឆ្វេង ដែលធ្វើ
ឲ្យខំពិការរហូតមកដល់ឥឡូវនេះ ។ ខ្ញុំបាត់បង់ជើងឆ្វេង ដោយសារស្រុករបស់ខ្ញុំ ។

នៅឆ្នាំ១៩៩៥, មានការធ្វើបាតុកម្មពេញពាសក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដឹកនាំដោយ
Sene Sane ដើម្បីទាមទារលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ។ នាយករដ្ឋមន្ត្រីហ៊ុន-សែនបាន
ចេញបញ្ជាថា បាតុកម្មនោះត្រូវតែកំទេច ។ គាត់បានធ្វើការកោះប្រជុំមួយជាមួយហុ-
ក-ឡងឌី, អគ្គនាយកនៃកម្លាំងប៉ូលិស ។ ខ្លួនខ្ញុំក៏បានត្រូវហុក-ឡងឌីហៅឲ្យទៅចូ-
លរួមប្រជុំ ក្នុងឋានៈជាមិត្តភក្តិ (ខ្ញុំនៅចាំ Amson An, រដ្ឋលេខាធិការក្រសួងមហាផ្ទៃ
ក៏មានមុខនៅក្នុងប្រជុំដែរ ។ ការប្រជុំធ្វើនៅផ្ទះនាយករដ្ឋមន្ត្រីឯទទួលក្រសាំង, ខេត្ត
កណ្តាល) ។ នៅពេលនោះ, ខ្ញុំជាជាងការិយាល័យប្រឆាំងគ្រឿងញៀននៅភ្នំពេញ
។ នៅពេលប្រជុំ ខ្ញុំបានពពួកគេនិយាយ ត្រូវធ្វើយ៉ាងណាក៏ដោយ ដើម្បីបញ្ចប់នូវ
ការរំពើតរំពើងក្នុងស្រុកនេះ ។ ខ្ញុំពុំបានដឹងថា គេត្រូវប្រើគ្រាប់បែកដៃទៅលើបាតុ-
ករទេ ។ (កកន ៖ យើងជឿថា គឺមេធាវីរបស់លោកហេង-ពៅជាអ្នកសរសេរសេ-
ចក្តិរាយការណ៍ជាភាសាអង់គ្លេសនេះ ។ ឈ្មោះសាមីជនខ្លួនមួយចំនួនសរសេរពុំ
បានត្រឹមត្រូវដូចជា ៖ Sene Sane ប្រហែលសំដៅ ស៊ុន-សែន និងឈ្មោះ Amson
An ប្រហែលសំដៅ អំ-សុនអន) ។

គ្រាប់បែកដៃបានសម្លាប់មនុស្សជាង១០នាក់នៅក្នុងវត្ត ។ កូនប្រុសរបស់
Sene Sane បានត្រូវរបួសដោយសារគ្រាប់បែកដៃនោះ រួមទាំងមនុស្ស១០នាក់ផ្សេ-
ងទៀត ។ ខ្ញុំពុំបានដឹងថា ពួកគេប្រើគ្រាប់បែកដៃ ប្រឆាំងនឹងបាតុករស្មុតត្រង់អញ្ជី
ងឡើយ ។ ខ្ញុំគ្មានចំណែកនៅក្នុងរឿងនេះទេ ។ ពេលគ្រាប់បែកផ្ទុះ, ខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុង
ការិយាល័យរបស់ នេត-សារឿន និយាយគ្នាជាមួយគាត់ អំពីហ៊ុន-សែនជួបជាមុ-
យហុក-ឡងឌីយ៉ាងដូចម្តេច ។ ក្រោយនោះ ប៉ូលិសបានត្រូវគេប្រាប់ឲ្យដឹងអំពីការ
ផ្ទុះ ហើយនៅពេលខ្ញុំដឹងនោះ រឿងអាក្រក់បានកើតឡើងរួចទៅហើយ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែ
បានដឹង នៅក្រោយពេលគ្រាប់បែកផ្ទុះប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ូលិសបានត្រូវគេហៅឲ្យទៅធ្វើ
ការស៊ើបអង្កេត ដើម្បីរកមុខអ្នកទទួលខុសត្រូវការផ្ទុះ ក៏ប៉ុន្តែពួកគេគ្រាន់តែធ្វើការ
ស៊ើបអង្កេតស៊ើៗ ហើយនិងសាកល្បងលាក់ដានជនទទួលខុសត្រូវនោះ ។

នៅក្នុងពេលខ្ញុំកាន់ការនៅការិយាល័យប្រឆាំងគ្រឿងញៀន, ខ្ញុំបានរកឃើញភស្តុតាងបង្ហាញថា គឺមនុស្សរូបសហ៊ុន-សែនពាក់ព័ន្ធក្នុងអំពើរត់ពន្ធគ្រឿងញៀន ។ ខ្ញុំបានទៅជួបហ៊ុន-សែន ដើម្បីប្រាប់ឲ្យគាត់បានដឹង ។ គាត់បាននាំខ្ញុំទៅបន្ទប់ក្រោមដីផ្ទះរបស់គាត់ ដែលមានការតុបតែងយ៉ាងល្អប្រណិត ។ ហ៊ុន-សែនសួរខ្ញុំ ថាខ្ញុំស្គាល់ឈ្មោះអ្នករត់គ្រឿងញៀននោះឬទេ ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ខ្ញុំស្គាល់ គាត់ឈ្មោះម៉ុង-វិទ្ធី ដែលខ្ញុំជឿថាពិតជាមានការពាក់ព័ន្ធ ។ ខ្ញុំសង្ស័យទៅលើមនុស្សរូបសហ៊ុន-សែនម្នាក់ទៀត ក៏មានការពាក់ព័ន្ធដែរ តែខ្ញុំមិនប្រាកដ១០០%ទេ ។ ហ៊ុន-សែនគ្មាននិយាយអ្វីទាំងអស់ ។ រួចមកហុក-ឡុងឌី និងហ៊ុយ-ពិសិទ្ធ មេអង្គរក្សហ៊ុន-សែនក៏មកដល់ ធ្វើឲ្យអាក់ខានដល់ការនិយាយគ្នាជាមួយគាត់ ។ ហើយយើងជជែកគ្នាអំពីបាតុកម្មគណបក្សប្រឆាំង ។ ហុក-ឡុងឌីនិយាយទៅកាន់ហ៊ុន-សែនថា «ហេតុអ្វីក៏យើងមិនប្រើគ្រាប់បែកដៃទៅ» ។ ហ៊ុន-សែនឆ្លើយថា ជាគំនិតល្អ... «ខ្ញុំអាចបញ្ជូនសិទ្ធិ (ហ៊ុយ-ពិសិទ្ធិ) ឲ្យទៅធ្វើ ហើយគាត់អាចចាត់ការបានល្អណាស់» ។ គាត់ (ហ៊ុន-សែន) បានអនុញ្ញាតឲ្យហុក-ឡុងឌីបើកលុយឲ្យហ៊ុយ-ពិសិទ្ធធុរកិច្ចការនេះ ។ ហុក ឡុងឌីបានឆ្លើយថា គាត់នឹងប្រមូលលុយចូលគ្នាឲ្យពួកគេ ។ គាត់ស្នើថាឲ្យខ្ញុំជួបជាមួយសិទ្ធិ ។ ក្រោយមកហុក-ឡុងឌីបញ្ជាខ្ញុំទៅរកលុយ (១០០,០០០ដុល្លារអាមេរិក) ឲ្យទៅហ៊ុយ-ពិសិទ្ធ ។ លុយនោះបានមកពីប៉ូលីស ។

នៅថ្ងៃទី៣០ មីនា ១៩៧៧, មេដឹកនាំក្រុមប្រឆាំងសម-រង្ស៊ី បានដឹកនាំបាតុកម្មដើម្បីទាមទារកំណែទម្រង់ប្រព័ន្ធតុលាការនៅកម្ពុជា ។ បាតុកម្មធ្វើនៅខាងមុខមន្ទីររដ្ឋសភា ។ ខ្ញុំស្ថិតនៅជិតវត្តបទុម និងបានឃើញអ្វីដែលកើតឡើង ។ បុគ្គលិករបស់ខ្ញុំ បានដឹកម៉ូតូខ្ញុំ ទៅមើលបាតុកម្មធំនៅខាងក្រៅសភា ។ ២-៤នាទី ក្រោយខ្ញុំទៅដល់, ខ្ញុំបានសួរសម្លេងផ្ទះយ៉ាងខ្លាំង ហើយមនុស្សស្រែកទ្រហឹងអីងអាប់ ។ រួចខ្ញុំបានឃើញមនុស្សបួននាក់ រត់ចេញពីកន្លែងកើតហេតុ ។ ខ្ញុំស្គាល់មនុស្ស២នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ ៖ លោកស័ក្តិប្រាំ ផាន់-សារី ហើយនិងលោកមេបញ្ជាការ អ៊ិន-ចំណាន, ទាំងពីរនាក់នេះជាមនុស្សរូបសហ៊ុន-សែន ។ ខ្ញុំមិនស្គាល់ពីរនាក់ទៀតនោះទេ ។ ពួកគេរត់សំដៅទៅផ្ទះនាយករដ្ឋមន្ត្រី ។ ខ្ញុំបានតាមពួកគេដល់ទីនោះ ដើម្បីចង់ដឹងថា តើពួកគេរត់គេចពីអ្វីមកដែរ ។ ខ្ញុំបាននិយាយជាមួយឧត្តមសេនីយ៍ហ៊ុយ-ពិសិទ្ធ ហើយបានប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំបានឃើញមនុស្សបួននាក់រត់ចេញពីកន្លែងកើតហេតុ ហើយនិយាយថាពួកគេមិនត្រូវបោះគ្រាប់បែកដៃអញ្ចឹងទេ ។ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំលាក់ឲ្យស្ងាត់ មិនឲ្យនិយាយប្រាប់អ្នកណាទាំងអស់ ។ ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំខឹងនិងរកាក្នុងចិត្ត ។ ខ្ញុំត្រូវតែនិយាយប្រាប់អ្នកណាមួយអំពីរឿងនេះ ។ ខ្ញុំទៅជួបហុក-ឡុងឌី ដែលខ្ញុំចាត់ទុកក្នុងពេលនោះជាមិត្តភក្តិ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំបានរាយការណ៍ទៅហុក ហើយមិនយល់សោះថា តើហេតុអ្វីបានជាហ៊ុន-សែនជ្រើសរើសម្លាប់មនុស្សច្រើនដូច្នោះ ។ ក៏ប៉ុន្តែគាត់ប្រាប់ខ្ញុំដដែល ឲ្យរក្សាការស្ងាត់ស្ងៀម និងមិនត្រូវនិយាយ

ប្រាប់ទៅនរណាអំពីរឿងនេះឡើយ ។ នៅក្នុងចំណោមមនុស្សដែលស្លាប់និងរូស
នោះ មានជនជាតិអាមេរិកាំងម្នាក់ ។ ខ្ញុំយល់ថា រដ្ឋាភិបាលអាមេរិកាំងបានបញ្ជូនម
នុស្សរបស់គេមកស្រុកខ្មែរដើម្បីស៊ើបអង្កេត ។

នៅឆ្នាំ២០០៣, ជាតិ-សារីបានមកជួបខ្ញុំនៅក្នុងការិយាល័យ ។ គាត់បានសារភា
ពចំពោះខ្ញុំថា គាត់ជាជនដែលបានបោះគ្រាប់បែកដៃនោះ ។ គាត់និយាយថា គាត់
ក្រៀមក្រំយ៉ាងខ្លាំង ពីព្រោះគាត់បានសម្លាប់មនុស្សជាច្រើន ។ គាត់រអ៊ូថា ហ៊ុន-
សែនធ្លាប់ប្រើគាត់ឲ្យធ្វើកិច្ចការសំរេច ។ ពេលគាត់មានបញ្ហា គ្មាននរណាវរលំជួយ
គាត់ទេ ។ គាត់និយាយថា គាត់ធ្វើនេះពីព្រោះហ៊ុន-សែនបញ្ជាគាត់ឲ្យធ្វើ ហើយគាត់
ត្រូវតែបំពេញចិត្តហ៊ុន-សែន ។ គាត់បានទទួលស្គាល់ថា គាត់បានសម្លាប់មនុស្ស
ច្រើនណាស់ពីមុនមក ។ គាត់និយាយថា គាត់ឥឡូវនេះសូម្បីតែលុយក៏គ្មានចិញ្ចឹម
កូនផង ។ ខ្ញុំបានថតទុកសម្លេងការសន្ទនាគ្នានេះ ។

*** ការវិបត្តិសកញ្ញាចំនួន៧គោន ៖**

នៅឆ្នាំ១៩៧៧, ខ្ញុំជាឈាមការិយាល័យប្រឆាំងគ្រឿងញៀន ។ ខ្ញុំវិបត្តិសយកបា
នកញ្ញាចំនួនប្រាំពីរគោន ជារបស់ក្រុមហ៊ុនម៉ុង-វិទ្ធី ។ ម៉ុង-វិទ្ធី ជាមិត្តជិតស្និទ្ធរបស់
ហ៊ុន-សែន ។ កញ្ញាលាក់នៅក្នុងកុងដូម៉ង់រ៉ែរ និងរៀបចំរួចស្រេចសំរាប់ដឹកបញ្ជូ
ញទៅកាន់ប្រទេសនីករ ។ ការចាប់កើតឡើងនៅកំពង់ផែក្រុងសីហនុ ។ ក្រោយ
ពេលចាប់, លោកហូ-សុខ អនុរដ្ឋលេខាធិការក្រសួងមហាផ្ទៃមកពិគណបក្សហ៊ុន
ស៊ុនប៊ុច បានសុំខ្ញុំឲ្យចាប់ឃុំខ្លួនម៉ុង-វិទ្ធី ។ ខ្ញុំពុំអាចធ្វើបានទេ ដោយសារម៉ុង-វិទ្ធី
ជាគ្រូប្រឹក្សារបស់ហ៊ុន-សែន ហើយគាត់មុខតែធ្វើអន្តរាគមន៍ ។ ហ៊ុន-សែនគាត់បា
នប្រកាសតាមវិទ្យុនិងទូរទស្សន៍ថា បើម៉ុង-វិទ្ធីត្រូវចាប់ឃុំខ្លួន ខ្លួនគាត់នឹងធ្វើឲ្យប្រា
កដីថា គ្មាននរណាប៉ះពាល់ខ្លួនម៉ុង-វិទ្ធីបានឡើយ ។ ដល់ដូច្នោះទៅ ខ្ញុំពុំអាចធ្វើអ្វីបា
នទេអំពីរឿងនេះ ។ ក្រោយមក, ស្ថានទូតកាណាដាបានអញ្ជើញខ្ញុំឲ្យទៅប្រទេ-
សកាណាដា ដើម្បីនិយាយត្រួសៗប្រាប់រដ្ឋាភិបាលកាណាដាអំពីការចាប់បាននេះ ។
ហ៊ុន-សែនខឹងនឹងហូ-សុខយ៉ាងខ្លាំង ។ មុនពេលខ្ញុំត្រូវចាកចេញទៅប្រទេសកា
ណាដា, ហ៊ុន-សែនបានហៅខ្ញុំទៅផ្ទះរបស់គាត់ ហើយបានសុំឲ្យខ្ញុំទៅប្រទេសកា
ណាដាអី ។ គាត់សុំឲ្យខ្ញុំប្រាប់ទៅកាណាដាថា ខ្ញុំជាប់រលំពុំអាចទទួលការអញ្ជើញ
បានទេ ។ រឿងចាប់កញ្ញា ក៏បានក្លាយទៅជារឿងធំខុសធម្មតា ពីព្រោះមានការពាក់
ព័ន្ធជាមួយមនុស្សរបស់ហ៊ុន-សែន ។ ហ៊ុន-សែនបានចេញមុខការពារម៉ុង-វិទ្ធី
យ៉ាងចំហ ។ ហ៊ុន-សែននិយាយថា បើខ្ញុំនិយាយរឿងចាប់បានគ្រឿងញៀននេះទៅ
កាណាដា សហគមន៍អន្តរជាតិមុខតែគាបសង្កត់មកលើរដ្ឋាភិបាលខ្មែរ ។ គាត់ស្នើ
ថា ឲ្យខ្ញុំស្ងប់ស្ងាត់ទៅ ។ បើខ្ញុំធ្វើតាមដូចដែលគាត់និយាយប្រាប់ ម៉ុង-វិទ្ធីនឹងឲ្យឡា
នថ្មីមកខ្ញុំមួយគ្រឿង ។ បន្ទាប់មក ម៉ុង-វិទ្ធីក៏បានមកជួបខ្ញុំជាមួយឈាមករដ្ឋមន្ត្រី ។
ហ៊ុន-សែនក៏បានសុំខ្ញុំផងដែរ ឲ្យធ្វើសន្តិសិទកាសែតមួយ បដិសេធពុំមានការចាប់

អ្វីកើតឡើងទេ និងត្រូវលាក់បំបាំង ។

ខ្ញុំខ្លាចហ៊ុន-សែន ហើយគាត់មានអំណាចខ្លាំងណាស់ ។ ខ្ញុំគ្មានការជ្រើសរើសទេ ក្រៅពីស្តាប់តាមបង្គាប់ ។ ខ្ញុំបានទទួលទ្បានមួយគ្រឿងពីម៉ុង-វិទ្ធី គឺជាទ្បាន 1997 Landcruiser Toyota ។ ការិយាល័យខ្ញុំបានត្រូវផ្តល់ឲ្យនូវទ្បាន Hilux ជំនុំមួយ ក្រៅសំរាប់ប្រើប្រាស់ ដែលមានឃីហោម៉ុង-វិទ្ធីនៅពីលើនោះ ។ ក្រោយបន្ទាប់មក ហ៊ុន-សែនបានបញ្ជាឲ្យខ្ញុំ ទៅចាប់ឃុំខ្លួនមនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀតឈ្មោះ ឆាយ-សុខុម ជំនួសវិញ ។ ឆាយ ធ្វើការជាបេឡីម មកពីគណបក្សហ៊ុនស៊ិនប៉ិច ។

*** ការធ្វើឃាតទៅលើហូ-សុខ ៖**

បន្តិចក្រោយឧប្បត្តិហេតុខាងលើនេះ, ក៏មានអំពើរដ្ឋប្រហារខែកក្កដាឆ្នាំ១៩៩៧ ដឹកនាំដោយហ៊ុន-សែន ដើម្បីកំចាត់គណបក្សហ៊ុនស៊ិនប៉ិច ។ លោកហូ-សុខបាន ទៅស្ថានទូតសិង្ហបុរីនៅភ្នំពេញ ដើម្បីសុំជ្រកកោន ពីព្រោះហ៊ុន-សែននិងហុក-ឡុងឌីកំពុងសាកល្បងតាមចាប់ខ្លួនគាត់ ដែលគាត់មកពីគណបក្សហ៊ុនស៊ិនប៉ិច ។ ការ សុំជ្រកកោនបានបដិសេធ ហើយហូ-សុខត្រូវគេបណ្តេញចេញ ។ ហុក-ឡុងឌី ក៏ ចាប់គាត់បាន រួចបញ្ជាឲ្យអង្គរក្សន័យយកទៅការិយាល័យរបស់ឧត្តមសេនីយ៍ម៉ា- សៀនខាងគណបក្សប្រជាជន ។ ហុក-ឡុងឌីបានចេញបញ្ជាផ្ទាល់មកខ្ញុំ ឲ្យទៅនាំ ហូ-សុខទៅកាន់ការិយាល័យខ្ញុំ ។ ពេលខ្ញុំទៅដល់ទីនោះ មានមនុស្ស៦នាក់ប្រដាប់ ដោយអាវុធ ដែលហុក-ឡុងឌីបានបញ្ជូនមក រង់ចាំខ្ញុំរួចជាស្រេច ។ ខ្ញុំស្គាល់មនុស្ស២នាក់នៅក្នុងចំណោមនោះ គឺកែវ-វិចិត្រ និងប៊ុនណា ។ ពួកគេបាញ់ហូ-សុខ នៅខាងក្រៅការិយាល័យម៉ា-សៀន ។ ខ្ញុំសួរពួកគេអំពីការបាញ់សម្លាប់ ។ ប៊ុនណា ឆ្លើយថា ហុក-ឡុងឌីបញ្ជាឲ្យពួកគេមកសម្លាប់ហូ-សុខ ។ ហុក-ឡុងឌីមិនចូល ចិត្តហូ-សុខទេ ។ ខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើលខ្លាំងណាស់ ហើយទូរស័ព្ទទៅហុក-ឡុងឌី ។ ហុក- ឡុងឌីនិយាយថា បើហូ-សុខនៅរស់ គាត់បង្កើតបញ្ហាដល់យើងច្រើនណាស់ ។ គាត់សុំខ្ញុំឲ្យទៅប៊ុនណា នូវទ្បានមួយគ្រឿងស្រាក់គ្នាពីប៊ុនលិស ដើម្បីជារង្វាន់ ។ ខ្ញុំក៏ ធ្វើតាមដូចគាត់ប្រាប់ ហើយឲ្យទៅប៊ុនណានូវទ្បាន Camry 97 មួយគ្រឿង ។

មានមនុស្សទាំងអស់ប្រាំនាក់ ជាសាក្សីនៃការសម្លាប់នេះ ៖ ម៉ា-សៀន, ធន-អ៊ឹម និងបីនាក់ផ្សេងទៀតដែលរួមមាន ឧត្តមសេនីយ៍ ធន-លីម, ស័ក្តិប្រាំ អ៊ិន-បូរ៉ា, ស័ក្តិប្រាំសូ-វណ្ណា ហើយនិងកងប្រឆាំងឧក្រិដ្ឋកម្មដទៃទៀត ។

*** ការស្តាប់នៃតារាភាពយន្ត ពិសិដ្ឋ-ពិលិកា ៖**

នៅឆ្នាំ១៩៩៩, ខ្ញុំជាមេការិយាល័យប្រឆាំងឧក្រិដ្ឋកម្ម ជានាយករង និងជាអ្នក ទទួលបន្ទុកស៊ើបអង្កេតការស្តាប់នៃតារាភាពយន្ត ។ ខ្ញុំបានរកឃើញថា មុនពេល នាងស្តាប់ នាងបានសហការជាមួយហុក-ឡុងឌី ។ ប្តីរបស់នាងបានចេញទៅបរ ទេសញឹកញាប់ ទុកចោលនាងម្នាក់ឯងនៅស្រុកខ្មែរ ។ ហុក-ឡុងឌីតែងទៅរកជួប នាងជាញឹកញាប់ ហើយយកនាងទៅរាំកំសាន្ត និងទិញជំនួនឲ្យនាងជាដើម...។ នៅ

ក្នុងពេលទំនាក់ទំនងគ្នានោះ នាងមានកូនប្រុសមួយជាមួយបុក-ឡងឌី ។ រួចបន្ទាប់មកបុក-ឡងឌីបាននាំយកទៅបង្ហាញហ៊ុន-សែន ។ ហ៊ុន-សែនក៏បានជួបនាង។ មុនពេលជួបហ៊ុន-សែន នាងមិនសូវមានលុយកាក់ទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែក្រោយមក នាងមានលុយយ៉ាងច្រើន ។ នៅក្នុងកុងធនាគារកាណាដា បង្ហាញលុយទាំងអស់ចំនួន ៣០.០០០ ដុល្លារអាមេរិក នៅពេលនាងស្លាប់ ។ នាងបានទទួលឡានថ្មីម៉ាក Honda CRV ហើយនិងវិទ្យុមួយ ។ នាងមានការព្រួយបារម្ភចំពោះសន្តិសុខផ្ទាល់ខ្លួនរាល់ថ្ងៃ ដោយសារប្រពន្ធរបស់ហ៊ុន-សែនដឹងអំពីទំនាក់ទំនងសម្ងាត់នេះ ។ ប្រពន្ធហ៊ុនសែនស្ថិតបន្ទោសបុក-ឡងឌី ជាអ្នកដឹកញីបន្ទីលេឃ្វាល ។ បុក-ឡងឌីក៏សំរួលជាមួយប្រពន្ធហ៊ុន-សែន ដោយសន្យាថា នឹងសាកល្បងបំបែកតារាភាពយន្តចេញពីហ៊ុន-សែន ។ ក្នុងមួយរំពេចនោះ ស្រាប់តែតារាភាពយន្តត្រូវគេសម្លាប់ ។ ខ្ញុំបានរកឃើញថា ឃាតករនោះគឺជាអង្គរក្សម្នាក់របស់បុក-ឡងឌី ។ ខ្ញុំបានទៅសាកសួរចុះណា ហើយវាបានសារភាពថា វាមានការពាក់ព័ន្ធជាមួយនិង កែវ-វ៉េត ក្នុងការសម្លាប់នេះ ក្រោមបញ្ជារបស់បុក-ឡងឌី ។

ដោយសារអំពើឧក្រិដ្ឋកម្មពាក់ព័ន្ធនឹងបុក-ឡងឌី, ខ្ញុំពុំអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់ក្នុងរឿងនេះ ។ ខ្ញុំពុំអាចធ្វើការចាប់ខ្លួនបានទេ ។ ខ្ញុំមានការរកក្នុងចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារមនុស្សស្មោះត្រង់ម្នាក់ត្រូវគេសម្លាប់ ហើយខ្លួនខ្ញុំជាប្តីសមិទ្ធក៏អាចធ្វើអ្វីបានទាល់តែសោះនោះ ។

(មានតនៅលេខក្រោយ)